

– Nemanai, kad mes – tarsi Adomo ir Ievos priešingybės? – kažkada seniai paklausė vaikinai.

Tuometinė dvidešimtmetė, pasikviečiau jį pas save, kai namie nieko nebuvo.

Snūduriuodama mudviejų kūno šiluma prisodrintose paklodėse, išgirdusi šį keistą klausimą, kuris atbarbeno drauge su už lango krintančiais lietaus lašais, praplėšiau akis.

– Apie ką tu?

– Na, Adomas su Ieva buvo išvaryti iš rojaus, nes paragavo uždraustojo vaisiaus, tiesa? Vadinasi, jie buvo pirmieji vyras ir moteris, kurie pasimylėjo, ar ne? Tarkime, kad žmonėms grįžtant į rojų tarp jų yra vyras ir moteris, kurie mylisi paskutinį kartą. Tada ta pora būtų tarsi Adomo ir Ievos priešingybė, nemanai?

– Ar viskas būtent taip ir nutiko? – atsakiau apsimiegojusi. – Mat aš galvojau, kad Adomas, paragavęs vaisiaus nuo gėrio ir blogio pažinimo medžio, turėjo sunkiai

dirbti, kad nemirtų iš bado. Tuo metu Ievai teko kęsti dar didesnius gimdymo skausmus... Ar kažkaip panašiai.

– Mat kaip? – nerūpestingai atsakė jis, užsirūkydamas cigarete. – Bet juk mes žinome, kas yra gėda ir malonumas, vien todėl, kad jiedu paragavo uždraustojo vaisiaus. Amane, aš visada tave įsivaizdavau kaip paskutinę Ievą. Žmonėms pakeliui į rojų, tu man tarsi tas paskutinis žmogus, kuris mylisi.

– Ką čia svaičioji? – Baisu. Skamba tarsi prakeiksmas.

– Na, bent man taip atrodo, – tarė jis ir paglostė man plaukus.

– Nesąmonė!

Nusijuokiau. Bet jčiau, kaip jo žodžiai tarsi prakeiksmas įsiskverbė į mano kūną ir visam laikui įsikerojo po oda.

To ryto brėkstančią aušrą palydėjo smarkus lietus – kaip ir tą dieną, kai gimiau*.

* *Amanės* vardo japoniški rašmenys (jap. 雨音, *Amane*) reiškia „lietaus garsas“. (Čia ir toliau, jei nepažymėta kitaip, – *vert. past.*)

I

Kol pradėjau lankyti pradinę mokyklą, gyvenau mamos sukurtame pasaulyje.

Nors ir lankiau darželį, bet apie jį beveik nieko neprišimenu. To meto prisiminimuose iškyla tik mažo medinio namo vaizdas. Namu, kuriame gyvenome mudvi su mama.

Tuo metu tėvai jau buvo išsiskybę, ir tėtis jau buvo mus palikęs, bet jo nuotraukų buvo pilni namai – ant televizoriaus, ant mamos naktinio stalelio...

Mama dažnai vartydavo šeimos albumą ir, žiūrėdama į nuotrauką, kurioje mane mažą ant rankų laiko tėtis, sakydavo: „Amane, tėtis tave labai mylėjo.“

Namą mums po mirties paliko močiutė. Namu išorė – japoniško stiliaus, bet vidaus interjeras buvo vakarietiškas, su nuo laiko patamsėjusia raudona kilimine danga.

Raudona – mamos mėgstamiausia spalva. Svetainėje turėjome nedidelę raudoną sofą, užuolaidos irgi buvo nubarstytos raudonomis gėlelėmis, o sutemus nedidelis

šviestuvą skleidė blausią rausvą šviesą. Po teisybei, interjero detalės tame name visiškai nederėjo: už raudonosios sofos neskoningai stūksojo balta popierinė širma, bet mama visad sakydavo, kad „raudona – tai meilės spalva“, todėl taip jai patiko.

Antrame aukšte, japoniško stiliaus kambaryje*, mama pastatė nedidelę lovą, kurioje miegojo pati, o aš miegojau ant grindyse patiesto futono**. Mama mėgdavo pasakoti, kaip jiedu su tėčiu susipažino – tarsi sekdamas pasaką:

– Amane, mes su tėčiu labai mylėjome vienas kitą. Susituokėme įsimylėję, iš tos meilės gimei tu.

– Aha, – pritariamai linktelėjau.

Nuotraukų albumą mama vartė lyg pasakų knygą. Tas aukštas, drovus, jaunas rimto veido vyras mamos rodose nuotraukose, anot jos, buvo mano tėtis. Jei atvirai, aš nejaučiau jokio ryšio su iš nuotraukų žvelgiančiu žmogumi, tačiau šiame name, kur gyvenome tik mudvi, mamos žodis buvo viskas.

– Susituokėme beveik paslapčiomis. Taip vienas kitą mylėjome.

– Mhm.

– Amane, kai suaugsi, tu taip pat ištekėsi už mylimo vyro. Susituokusi, jam pagimdysi vaikutį. Labai mielą vaikutį.

* „Japoniško stiliaus“ kambariai yra nukloti tatamiais, t. y. grindų danga, kuri tradiciškai gaminama iš suspaustų ryžių šiaudų ir dengiama minkšta nendre (*igusa*); ant jos paprastai tiesiamas futonas.

** Futonas Japonijoje yra plonas čiužinys, tiesiamas ant tatamiais klotų grindų ir skirtas miegui.

Be to nuotraukų albumo, namie buvo daug nušiuusių pasakų knygelėlių apie įsimylėjusius princus bei princeses ir jų laimingas santuokas. Man labiau patiko naujos knygelės, kurias skaitydavau darželyje, bet jų paprašiusi iš mamos visada sulaukdavau griežto neigiamo atsakymo.

– Amane, tu irgi kada nors įsimylėsi ir susituoksi su savo mylimuoju, ir susilauksi vaikučio. Lygiai taip, kaip mes su tavo tėčiu kad susilaukėme tavęs. Tada kartu auginsite ir rūpinsitės savo atžala. Supranti, ką sakau?

– Taip.

Kai įdėmiai, tarsi suaugusi, klausydavau jos pasakojimų, mamai pakildavo ūpas. Vaikų darželio nelabai mėgau, tad mamos sukurtas pasaulis tuo metu man buvo viskas.

Todėl ir užaugau su mamos įsivaizduoto „teisingo pasaulio“ supratimu.

Beužsnūstant, mamos kūno šiluma, jos krūtis, švelniai besiremianti man į skruostą, kartu su monotonišku šnabždesiu vis tolo.

Net per užmerktus akių vokus jaučiau tą blankią rausvą šviesą, sklindančią nuo mamos ant grindų pastatyto šviestuvo. Kaskart beužmiegant atrodė, lyg ta rausva šviesa mane švelniai įsiurbia.

Pirmą kartą įsimylėjau vaikų darželyje.

Pirmoji meilė – berniukas iš televizoriaus.

Kiekvienoje meilės istorijoje visada yra įsimylėjimo momentas. Iki to momento televizorių įsijungdavau tie-

siog todėl, kad tas animacinis filmas patiko kitiems darželio vaikams.

Filmukas buvo gana populiarus, ir aš, kartu su kitais savo amžiaus vaikais, ketvirtadienio vakare jį žiūrėdavome prilipę prie ekranų.

Tai buvo istorija apie septynis tūkstančius metų turintį nemirtingą paauglį, kurio užduotis – bespalviam pasauliui sugražinti spalvas.

Pirmą kartą žiūrėdama pagalvojau, koks jis keistas – turbūt todėl, kad pradžioje ekranas buvo juodas, girdėjosi tik balsas.

Galiausiai Lapis sugražino baltą spalvą, ir ekranas nusidažė juodai baltai. Tada pirmą kartą išvydau jo veidą. Veriančiu katinišku žvilgsniu, iš išvaizdos atrodė lyg keturiolikmetis berniukas.

Su kiekviena nauja serija, Lapis pasauliui sugražino visas spalvas: geltoną, purpurinę, žalią... Kai sugražino raudoną, mane nustebino iš jo kūno srūvantis kraujas.

Kai Lapis pasauliui sugražino mėlyną, pamėlo dangus ir jūra. Pamačiusi, kaip mėlyna spalva nuspalvina jo akis, pradėjau nenumaldomai verkti.

Netekęs kojos ir rankos, Lapis nepaliaujamai kovojo dėl pagrindinės herojės. Kai jis vis tęsė kovą, peiliu sužalotu veidu, ir jam buvo belikęs vos vienas pirštas, o kraujas užliejo televizoriaus ekraną ir jo gelbstima herojė klykė iš išgąščio, supratau, kad būtent tą akimirką atidaviau savo širdį šiam nemirtingam berniukui.

Tada pirmą kartą gyvenime mane užplūdo paslaptin-

gas tvinksėjimas ir skausmas, lyg širdis būtų smaigstoma įkaitusių adatų. Šis jausmas neatslūgo net bandant užmigti, o to berniuko atvaizdas vis neišėjo iš galvos.

Kai pasauliui buvo sugrąžintos visos spalvos, Lapio kūnas buvo visiškai sunaikintas. Kūno likučiai nugabenti į tyrimų laboratoriją, kur pagyvenęs mokslininkas atliko operaciją, bandydamas jį atgavinti. Nors ir žinojau, kad Lapis nemirtingas, taip jaudinausi, ar jį tikrai sugrąžins į gyvųjų pasaulį, jog negalėjau užmigti.

O kai operacija galop pavyko, ir Lapis vėl pasirodė ekrane, aš jau nebepajėgiau tiesiai pažvelgti į jo mėlynas akis.

Jaučiau, kaip kaito kūnas ir kaip per odą bėgo šiurpuliukai, tarsi ją kas iš vidaus keistai kutentų.

Skausmas krūtinėje buvo toks stiprus, kad ėmiau nerimauti, ar nesusirgau. Nesupratau, kodėl mano kūnas taip keistai reaguoja į paprasčiausią animacinį filmą. Jaučiau, lyg jis kiekviena savo ląstele prašo dar kartą pamatyti šį berniuką.

– Mama, man reikia su juo susitikti, – maldavau.

– Neįmanoma, nes jo nėra, – su atsainia šypsena atsakė mama, toliau sau ramiai lankstydama skalbinius.

Atrodė, tarsi ji iš manęs šaipytųsi, lyg norėdama mane nuvilti. Tačiau tie žodžiai – „neįmanoma susitikti“ – mano viduje sukėlė tik dar didesnę kaitrą.

Iš karto supratau. Supratau, kas jis toks, ir kad niekada negalėsiu su juo pasimatyti. Taip pat supratau, kad esu beviltiškai jį įsimylėjusi.

Vis neatslūgo tas nepaaiškinamas skausmas ir kūne pulsuojančio kraujo pojūtis. Tada tapo aišku, kad tas tvinksintis skausmas ir yra meilė.

Tą akimirką taip pat suvokiau, kad mano pirmoji meilė – tai veikėjas iš išgalvotos pasakos.

Eidama į ketvirtą pradinės mokyklos klasę, per lytinio švietimo pamoką sužinojau, kad buvau pradėta kiek neįprastu būdu.

Dieną prieš pamoką mama ištraukė seną, nuo laiko parudavusią knygą. Rodydama iliustracijas paaiškino, kaip mano gyvybę užmezgė ji su tėčiu. Jaučiausi kiek nejaukiai. Bet klausiau susikaupusi, nes, anot mamos, tai buvo svarbu mano išsilavinimui.

Tačiau kitą dieną per lytinio švietimo pamoką mus mokė visai kitko, negu prieš tai pasakojo mama. Pamokos metu žiūrėjome ne vieną vaizdo įrašą apie tai, kaip vyksta dirbtinis apvaisinimas ir kaip užmezgama nauja gyvybė.

Iš pradžių galvojau, kad mama man pamelavo. Juk negali būti, kad mokytoja per pamoką kalbėjo netiesą?

Pamokai besibaigiant, ji švelniai paragino nebijoti klausti, jeigu kas nors neaišku, todėl po pamokos aš ją slapčia užkalbinau.

Išgirdusi mano pasakojimą, mokytoja kiek sutriko.

– Na, taip... Kažkada, labai seniai, daugelis žmonių vaikų susilaukdavo būtent tokiu būdu. Amane, mama turbūt norėjo tave pamokyti apie tai, kiek pažengė mokslas.

– Ne, mama sakė, kad aš buvau pradėta būtent taip.

– Na, tada...

– Mamai visi namie? O gal ji meluoja?

– Netrukus laukia vizitas į namus, jo metu bandysiu pagvildinti šią temą su tavo mama. Aš tikra, kad ji tiesiog labai nuoširdžiai rūpinasi tavo išsilavinimu ir žiniomis.

Tačiau atėjus mokytojos vizito dienai mama jai atvirai papasakojo, kaip pastojo po lytinio akto su mano tėčiu. Šokiruota, mokytoja prasarė kolegei, ir mano atėjimo į pasaulį istorija tapo mokytojų kambario paskalų tema.

Netrukus apie tai sužinojo ir kitų bendraklasių tėvai. Mokykloje berniukai mane pradėjo vulgariai užgaulioti:

– Klausyk, tu gimei, nes tavo tėvas ir motina pasidulkino, ar ne? Tai vadinama *kraujomaiša*. Fu, šlykštu, vemti verčia!

Mane užgavusiam berniukui nesugebėjau nieko atsakyti, nes tuo metu pati (labiau už kitus) stengiausi neapsivemti.

Pamačiusi, kaip iš gėdos visa raudona nuleidau galvą, mokytoja priėjo ir bandė guosti.

„Taip nesakyk! – sudrausmino berniuką. – Tais laikais visi taip darydavo.“

Bet būtent ta pati mokytoja ir paskleidė apkalbas, pasišlykštėjusi mamos atskleista istorija, tad jos žodžiai jau nebeturėjo jokios įtaigos...

Visiškai nesupratau, kaip seniai buvo „tie laikai“. Nors jau tada suvokiau, kad mūsų raudona spalva prisodrinti namai – tai tarsi praeityje sustingusi sandari patalpa, kur gyvenome kartu su mama.

Nuo tada kasdien pradėjau lankytis bibliotekoje ieškodama informacijos, kas yra „teisingas“ lytinis aktas.

„Žmonės – tai vieninteliai gyvi padarai, kurie dauginasi į pagalbą pasitelkdami mokslą.

Antrojo pasaulinio karo metais dirbtinio apvaisinimo tyrimai sparčiai paplito dėl krizės, kurią sukėlė vyrų išvykimas į frontą ir dėl tos priežasties drastiškai sumažėjęs gimstamumas. Tačiau išvykusių vyrų paliktos spermos atsargos leido daugeliui namie likusių moterų pastoti ir susilaukti vaikų pasitelkiant dirbtinį apvaisinimą.

Po karo dirbtinio apvaisinimo tyrimai pažengė dar labiau. Dirbtinis apvaisinimas buvo ne tik saugesnis, bet ir nepalyginamai sėkmingesnis už pastojimą per lytinį aktą. Pradėjęs plisti išsivysčiusiose šalyse, vėliau išpopuliarėjo visame pasaulyje, ir dabar beveik nebėra žmonių, kurie palikuonių susilaukia „pasenusiu“ metodu.

Nors pats lytinis aktas jau visiškai nėra būtinas žmonijos pratęsimui, vieną šio dauginimosi būdo relikta – išimylėjimo jausmą – žmonės patiria net ir šiandien, sulaukę tam tikro amžiaus. Kartais žmonės išimyli animacinių filmų, komiksų ar knygų veikėjus, o kartais – kitus žmones. Jausmas panašus į tą, kurį senovėje patirdavo žmonės norėdami susilaukti palikuonių. Kai romantiški jausmai perauga į seksualinį susijaudinimą, jį numalšinti galima masturbacija. Kartais tam pasirenkamas veiksmas, primenantis senovinius lytinius santykius – lytinių organų sujungimas, dar vadinamas „seksu“.

Kadangi nėštumas ir gimdymas šiandien priklauso nuo mokslo pažangos, jie yra visiškai atskirti nuo romantiškos meilės. Norint susilaukti vaikų, tereikia susirasti partnerį, tada moteriai atliekamas dirbtinis apvaisinimas, ir ji pagimdo kūdikį ligoninėje. Mokslas dar nėra tiek pažengęs, kad vyrai galėtų pastoti, todėl šiuo metu vienintelė galimybė išnešioti kūdikį yra moteriai pastojus. Pastaruoju metu vykdomi aktyvūs dirbtinės gimdos tyrimai, todėl yra vilčių, kad netolimoje ateityje kūdikius galės išnešioti ir vyrai, ir vyresnio amžiaus moterys, kurios natūraliai pastoti nebegali.“

Kuo daugiau knygų perskaičiau ir kuo daugiau sužinojau apie *teisingą* būdą susilaukti vaikų, tuo daugiau klausimų kilo. Kodėl mama nusprendė išsiimti kontracetinę priemonę ir sąmoningai pasimylėti, kad pastotų, užuot tiesiog pasirinkusi dirbtinį apvaisinimą tėvo sperma? Vien nuo šios minties man darėsi bloga.

Beveik nustojau kalbėtis su mama. Turbūt kažką nujausdama, ji liovėsi man pasakoti apie primityvius lytinius santykius.

Vieną žiemos dieną, trečiojo trimestro metu, kai mama pynė man kasas, staiga jos paklausiau:

- Kodėl taip pasielgei?
- Apie ką tu, Amane?
- Kodėl pastojai ne *įprastu* būdu?

Mama aiktelėjo, jos rankos akimirksniu sustingo, nustosios pinti kasą. Tyliai atsidususi, vėl ėmė pinti.